

Arrest

nr. 211 215 van 18 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Ph. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juni 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 juli 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 december 2017 dient de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische vader.

Op 12 juni 2018, met kennisgeving op 14 juni 2018, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.12.2017 werd ingediend door:

Naam: B. (...)

Voorna(a)m(en): S. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1973

Geboorteplaats: Midar

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische vader, de genaamde B.A. (...) (RR (...)) *in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.*

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Er worden door de referentiepersoon nieuwe loonfiches voorgelegd van SPRL D.F. (...), opgesteld door Securex (augustus 2017 – december 2017), waaruit zou moeten blijken dat hij een maandelijks nettoloon heeft van € 1450. Uit de voorgelegde stukken zou tevens moeten blijken dat de Belgische referentiepersoon zaakvoerder is van het bedrijf. Echter dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat referentiepersoon heden geen zaakvoerder is van SPRL D.F. (...), noch dat hij dat ooit is geweest. De voorgelegde documenten stemmen aldus in geen enkele zin overeen met de informatie uit het KBO en het Staatsblad, waardoor ze niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van referentiepersoon.

Op basis van de voorgelegde documenten is bijgevolg niet afdoende bewezen dat referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Temeer betrokkene zich ook door nog andere personen wenst te laten vervoegen (zie bijvoorbeeld OV (...) en (...)).

Wat betreft de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze is hier overbodig. Immers, er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Er is enkel vastgesteld dat de evaluatie niet kan gemaakt worden bij het gebrek aan het zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter, § 2, eerste lid, 1° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM en schending van de artikelen 40ter, §2, eerste lid, 1° en 62 van de Vreemdelingenwet.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Verzoekster heeft op basis van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° Vw. het recht om zich te herenigen met haar Belgische vader (i.e. de referentiepersoon).

Overeenkomstig artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° moet evenwel worden aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Deze bestaansmiddelen dienen ten minste gelijk te zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag van het bedrag bepaald in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002.

Ter staving van haar aanvraag legde verzoekster verscheidene documenten voor.

Zo werden onder meer loonfiches van SPRL D.F. (...), opgemaakt door Securex, bijgebracht die betrekking hebben op de periode september 2017 t.e.m. december 2017. Uit deze loonfiches blijkt duidelijk dat de referentiepersoon een maandelijks nettoloon heeft van 1450 EUR (stuk 2).

De referentiepersoon bracht eveneens rekeninguittreksels van zijn KBC-rekening waaruit blijkt dat hij maandelijks een bedrag van 1450 EUR aan loon ontvangt (stuk 3).

Verzoekster legt bij huidig verzoekschrift tevens rekeninguittreksels van de bvba D.F. (...) voor waaruit de maandelijkse uitbetaling van het desbetreffend loon aan de referentiepersoon eveneens blijkt (stuk 4).

Verder werd ook het aandelenboek (stuk 5), alsook facturen met betrekking tot de betaling van zijn sociale bijdrage werd voorgelegd (stukken 6 en 7).

Tot slot werd ook een fiscaal attest voor het jaar 2017 van de referentiepersoon bijgebracht, waaruit tevens blijkt dat hij over vaste en toereikende inkomsten beschikt (stuk 8).

Uit bovenstaande stukken blijkt aldus duidelijk dat de referentiepersoon beschikt over vaste en afdoende inkomsten.

Desalniettemin besliste de Staatssecretaris op 12 juni 2018 dat het recht op verblijf van verzoekster moet worden geweigerd omdat zij “niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie”.

De Staatssecretaris oordeelt dat op basis van de voorgelegde documenten niet afdoende bewezen is dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verder stelt de Staatssecretaris dat de voorgelegde documenten niet overeenstemmen met de informatie uit het KBO en het Staatsblad. Uit het administratief dossier zou niet blijken dat de referentiepersoon zaakvoerder is of is geweest van de bvba D.F. (...). De Staatssecretaris oordeelt dat de voorgelegde documenten bijgevolg niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Dat de referentiepersoon niet kan aantonen dat hij de zaakvoerder is van de bvba Dis Freres, doet echter geen afbreuk aan het feit dat hij een vast inkomen heeft.

De Staatssecretaris voegt hierbij een voorwaarde toe voor gezinshereniging die niet in de wet is voorzien. Het concept van zaakvoerder is immers niet opgenomen in artikel 40ter Vw.

De Staatssecretaris oordeelt dan ook ten onrechte dat de voorgelegde documenten niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

De overige voorwaarden werden door de Staatssecretaris niet onderzocht, vermits reeds één van de voorwaarden voor gezinshereniging niet vervuld zou zijn.

Het is aldus duidelijk dat de Staatssecretaris de bewijswaarde van de voorgelegde documenten miskent en derhalve de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen schendt.

Verder wenst verzoekster op te merken dat de motivering in de beslissing een loutere standaardbeslissing betreft, die op geen enkele concrete wijze ingaat op de situatie van verzoekster. Verzoekster heeft immers in België haar gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM. De Staatssecretaris laat echter na de impact van de beslissing op het leven van verzoekster te onderzoeken. De Staatssecretaris heeft aldus zijn verplichting om een concrete evenredigheidstoets uit te voeren niet volbracht.

Het moge duidelijk zijn dat in casu de evenredigheidstoets door de staatssecretaris niet zorgvuldig is uitgevoerd en dat bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen zijn geschonden.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen schendt.

Dat de Staatssecretaris derhalve artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet schendt.

Dat de Staatssecretaris het recht op een familie- of gezinsleven van verzoekster schendt en derhalve artikel 8 EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enige middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM); van artikelen 40ter, §2, eerste lid, 1° en 62 van de Vreemdelingenwet.

Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, laat verwerende partij gelden dat de determinerende motieven van de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen worden gelezen. Zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing werden op afdoende manier geduid, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt. In de motieven van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk werd geoordeeld dat niet werd voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste. Zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

“Er worden door de referentiepersoon nieuwe loonfiches voorgelegd van SPRL D.F. (...), opgesteld door Securex (augustus 2017 – december 2017), waaruit zou moeten blijken dat hij een maandelijks nettoloon heeft van € 1450. Uit de voorgelegde stukken zou tevens moeten blijken dat de Belgische referentiepersoon zaakvoerder is van het bedrijf. Echter dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat referentiepersoon heden geen zaakvoerder is van SPRL D.F. (...), noch dat hij dat ooit is geweest. De voorgelegde documenten stemmen aldus in geen enkele zin overeen met de informatie uit het KBO en het Staatsblad, waardoor ze niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van referentiepersoon.

Op basis van de voorgelegde documenten is bijgevolg niet afdoende bewezen dat referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Temeer betrokkene zich ook door nog andere personen wenst te laten vervoegen (zie bijvoorbeeld OV (...) en (...)).”

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Derhalve kan naar oordeel van verweerder een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet niet worden weerhouden.

Gelet op de inhoudelijke kritiek die verzoekster in haar verzoekschrift formuleert betreffende de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële

motiveringsplicht. Het aangevoerde middel dient volgens verweerder dan ook te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.”

Verzoekster legde ter staving van haar aanvraag loonfiches van de referentiepersoon neer. Deze hebben betrekking op de periode augustus 2017 – december 2017. Uit de neergelegde loonfiches kan afgeleid worden dat referentiepersoon zaakvoerder zou zijn van SPRL D.F. (...). De vaststelling dat referentiepersoon zaakvoerder zou zijn van SPRL D.F. (...) kan echter niet bevestigd worden met de informatie uit het KBO en het Belgisch Staatsblad waardoor de betrouwbaarheid van de documenten op de helling komt te staan. In de bestreden beslissing wordt dan ook duidelijk gemotiveerd dat gelet op deze tegenstrijdigheid, de voorgelegde documenten niet in aanmerking genomen kunnen worden en er bijgevolg niet afdoende bewezen is dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Dat uit het KBO en het Belgisch Staatsblad niet bevestigd kan worden dat referentiepersoon zaakvoerder zou zijn wordt door verzoekster niet betwist. Zij stelt in haar verzoekschrift immers enkel “dat de referentiepersoon niet kan aantonen dat hij de zaakvoerder is van de bvba D.F. (...), doet echter geen afbreuk aan het feit dat hij een vast inkomen heeft”. Het is uiterst opmerkelijk dat referentiepersoon niet zou kunnen aantonen dat hij zaakvoerder is van voornoemd bedrijf. Immers kan er verwacht worden dat hij hiertoe wel in staat zou moeten zijn indien hij werkelijk zaakvoerder zou zijn. Daarnaast werd ook vastgesteld dat op de voorgelegde loonfiches van referentiepersoon staat dat hij de Turkse nationaliteit zou bezitten, hetgeen ook niet overeenkomt met de gegevens uit het administratief dossier van de referentiepersoon. Bijgevolg werd in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat de voorgelegde documenten niet overeenstemmen met de werkelijkheid, waardoor deze niet in overweging genomen kunnen worden als bewijs voor de bestaansmiddelenvereiste zoals vereist door artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift onterecht dat verwerende partij in de bestreden beslissing een voorwaarde zou toegevoegd hebben voor gezinshereniging, namelijk aantonen dat referentiepersoon zaakvoerder is. De afgifte van een verblijfskaart werd niet geweigerd omdat referentiepersoon niet heeft kunnen aantonen dat hij zaakvoerder zou zijn. Uit de bestreden beslissing kan duidelijk opgemaakt worden dat de aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Belg aan verzoekster geweigerd werd omdat de voorgelegde documenten niet overeenstemmen met informatie uit het KBO en het Belgisch Staatsblad waardoor de voorgelegde documenten niet in overweging genomen kunnen worden als bewijs voor de bestaansmiddelenvereiste.

Waar verzoekende partij bij haar verzoekschrift nog bijkomende stukken voegt die zouden aantonen dat wel aan de bestaansmiddelenvereiste ex. artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet voldaan zou zijn, benadrukt verweerder dat geenszins blijkt dat deze stukken voorlagen voor het nemen van de bestreden beslissing zodat deze stukken niet voor de eerste keer ingeroepen kunnen worden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met stukken die laattijdig, bij het verzoekschrift, voorgelegd worden, kan geen rekening gehouden worden. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Gelet op bovenstaande kan derhalve niet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens noch dat deze incorrect of onredelijk werden beoordeeld,

meent verwerende partij dat een schending van de materiële motiveringsplicht in samenlezing met artikel 42ter, §2 van de Vreemdelingenwet niet kan worden weerhouden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466). Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt dan ook niet.

Waar verzoekster verder nog bekritiseert dat op geen enkele concrete wijze werd ingegaan op haar gezins- en familielevens in de zin van artikel 8 van het EVRM, merkt verwerende partij op dat verzoekster met de bestreden beslissing het verblijfsrecht van meer dan drie maanden op grond van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet werd geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest van 26 juni 2015 met nr. 231.772 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (cf. de consideransen B.64.7 iuncto B.65, en B.52.3).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling moet voldoen aan de wettelijk voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat verweerder op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet afdoende werd bewezen dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40ter, §2 van de vreemdelingenwet. In deze omstandigheden blijkt niet dat het bestuur tot een verdere belangenafweging diende over te gaan, laat staan dat het hieromtrent dan diende te motiveren. Verweerder benadrukt dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.”

2.3. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoekende partij verstrekt in dit verband ook geen verdere, concrete toelichting die toelaat een miskennis van de formele motiveringsplicht of voormelde wetsbepalingen vast te stellen.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar middel niet zozeer aangeeft van mening te zijn dat de bestreden beslissing niet of niet afdoende is gemotiveerd, doch wel aangeeft dat zij niet akkoord kan gaan met de beoordeling door het bestuur van haar aanvraag op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het middel dient derhalve te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van voormeld wetsartikel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.5. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.6. Verzoekende partij betoogt in essentie dat zij niet alleen loonfiches heeft voorgelegd, maar ook rekeninguittreksels van de KBC-rekening van de referentiepersoon waaruit blijkt dat deze maandelijks een bedrag van 1450 euro aan loon ontvangt alsook het aanslagbiljet van het jaar 2016 en een fiscaal attest van het jaar 2017 waaruit tevens diens inkomsten blijken. Daarnaast werden ook facturen met betrekking tot de betaling van sociale bijdragen voorgelegd. Het gegeven dat de referentiepersoon niet kan aantonen zaakvoerder te zijn doet geen afbreuk aan het feit dat deze beschikt over een vast inkomen.

2.7. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij inderdaad op 7 maart 2018 nog bijkomende stukken aan het bestuur heeft overgemaakt in kader van haar aanvraag. Zo werd een rekeningoverzicht overgemaakt van de KBC-rekening van de referentiepersoon voor de periode van 1 mei 2017 tot 31 augustus 2017 waaruit blijkt dat op 5 mei 2017, op 2 juni 2017, op 4 juli 2017 en op 2 augustus 2018 telkenmale een bedrag van 1450 euro werd overgemaakt aan de referentiepersoon met als opdrachtgever "DIS FRERES SPRL" en als soms vermelde mededeling "SALAIRE". Verder werd ook een "avis de paiement de vos cotisations sociales" (eigen vertaling: advies tot betaling van uw sociale bijdragen) van Securex van 17 oktober 2017 voorgelegd, alsook een document van Securex van maart 2016 inzake de salarisgegevens van de referentiepersoon evenals een overzicht van gedetailleerde berekeningen van de beroepsinkomsten voor 2017 en de verwachte beroepsinkomsten voor dat jaar.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij enkel rekening heeft gehouden met de voorgelegde loonfiches en deze niet in aanmerking neemt omdat de vermelding op deze loonfiches dat de referentiepersoon zaakvoerder is van SPRL DIS FRERES niet overeenstemt met de informatie uit het KBO en het Staatsblad. Derhalve besluit de verwerende partij hieruit dat niet is aangetoond dat de referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen beschikt maar zij gaat daarmee voorbij aan het feit dat uit het voorgelegde rekeningoverzicht van de KBC-rekening van de referentiepersoon blijkt dat deze wel degelijk gedurende een aantal maanden een bedrag van 1450 euro op zijn rekening heeft gekregen van SPRL DIS FRERES – bedrag dat overeenstemt met het bedrag vermeld op de loonfiches.

Het kwam de verwerende partij toe deze stukken mee in haar beoordeling te betrekken om na te gaan of op grond van deze gegevens afdoende is aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over de vereiste bestaansmiddelen.

2.7. In de nota met opmerkingen gaat de verwerende partij enkel opnieuw in op de voorgelegde loonfiches en de daarin terug te vinden tegenstrijdigheid aangaande de vermelding 'zaakvoerder', maar zij slaagt er daarmee niet in afbreuk te doen aan de vaststelling dat de verzoekende partij niet alleen de loonfiches heeft voorgelegd, maar ook bewijzen inzake de uitbetaling van het op de loonfiches vermelde bedrag aan de referentiepersoon alsook de overige voorgelegde documenten van Securex.

2.8. Door voormelde documenten niet mee in haar beoordeling te betrekken, schendt de verwerende partij de materiële motiveringsplicht *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat aldus geen noodzaak om de overige middelonderdelen te bespreken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juni 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU